

Utdrag ur Ambrosius läsebok för småskolan 1897

10

lida nån. Det gjorde han för den trogna Mustis skull.

Sänt, huru stor fröjd det blef i torpet när modern kom hem!

5. Trägen vinner.

Haren sprang öfver fältet. Fort gick det. Två stutt hoppade han öfver vägen. Där väntade den allra skönaste käl, som harar tycka så mycket om. Han satte sig och spiskade af hjärtans luft. Nej, se där! Hvad är det för ett svart djur, som kräpper på kälbladet? Det har horn. Sjåland äro de långa, island korta. Det måtte vara en snigel, tänkte han. "Du kräpper så långsamt", sade han till snigeln, "du hinner tvist icke hem till kvällen". Snigeln hade sitt hem i skogen. Han menade, att han skulle hinna dit lika snart som haren. Haren skrattade åt snigeln, den skakaren, som ville springa i kapp. Han hade ju icke ens några fötter. Emellertid kommo de öfverens, att de skulle försöka, hvem som först kunde hinna fram till skogen.

Snigeln började genast kräpa åstad. Haren gjorde några språng. Så stannade han och såg, att snigeln knappt hade kommit ur skåden. "Det är god tid", sade haren, "jag behöfver icke göra mig så brådt om, jag vill spisa mer käl". Det blef middag. Solen brände het. Haren tyckte, att det var allt-

för besvärligt att springa i så stark värme. Snigeln kunde han ju springa förbi när som helst, och därför hade han så god tid, därför kunde han gärna lägga sig att sova en stund, menade han. Han lade sig i skuggan under en buske och somnade. När han vaknade, var det långt lidet på dagen, och solen var nära att gå ned. Då sprang han upp och stundade sig, allt hvad han orkade, till skogen. Men, när han kom fram pustande af trötthet, var snigeln redan där. "Trägen vinner", sade snigeln.

6. Barnens nyårsvisa.

Det är så friskt vid nyårstid,
då solen tittar in
så vänlig och så glad och blid
och öfver hemmet lyser frid.
Dit får ej mörker tränga in
och grumla barnets sinn'.
Ännu blott föga vi förstå
men "liten blir väl stor",
och mera få vi lära då.
I frid vi emot lifvet gå,
ty barnet hoppas och det tror
och fröjd i hjärtat bor.
Gud signe både mor och far
och låt dem glädje få.